

Høringsvar i forbindelse med rapport fra fagudvalget vedrørende dåb og nadver

Dåb og nadver er de to sakramenter, som folkekirken forvalter. Rapporten redegør fyldestgørende for den historiske, lutherske position på de to områder, både liturgisk og teologisk. Men de nutidige økumeniske og missiologiske perspektiver er helt fraværende i rapporten, hvilket er beklageligt både teologisk og set i lyset af folkekirkens accept af Leuenberg-udtalelsen i år 2001. Det følgende høringssvar vil derfor kort henlede opmærksomheden på det økumeniske og missiologiske, som jeg mener ville kunne tilføre to vigtige perspektiver på diskussionen om dåb og nadver, og som vil understøtte den efterfølgende samtale med væsentlige overvejelser når dåbs- og nadverritual skal revideres.

For det første: det *økumeniske perspektiv* hentydes der kun til i enkelte bisætninger. Når det økumeniske perspektiv er vigtigt i forhold til dåb og nadver, så er ikke blot fordi dåb og nadver har været genstand for stor opmærksomhed og debat i de økumeniske organisationer, som folkekirken er repræsenteret i, men dybest set fordi dåb og nadver i sin natur er økumeniske. Fordi kirken som de helliges fællesskab er én, så må den kirkelige praksis vedrørende fejring af sakramenterne prøves på spørgsmålet om hvordan fejringen bringer enheden til udtryk. Med andre ord: man døbes ikke til at blive en del af den danske folkekirke, men til delagtighed i den universelle Kristi kirke. På samme måde med nadveren, der som sakramente netop ikke er kirkens sakramente, men Guds måde at virke i og gennem kirkens ord og tegn.

Hvis ikke det økumeniske aspekt af dåb og nadver fremhæves og fastholdes risikerer man både praktisk og teologisk en konfessionalisme, som fremhæver tiltroen til at denne kirkes måde at forvalte dåb og nadver i sig selv er bindende. Det er sakramentalteologisk forkert og fører i praksis til en isolation, adskillelse og afsondrethed. For ingen kirker er en kirke for sig selv, og ingen kirke kan gøre sakramentet til et instrument på en bindende måde. I folkekirken prædiker vi ikke en luthersk kristendom eller forvalter lutherske sakramenter – vi prædiker Kristus, døber til Kristus og modtager Kristi legeme. En fastholdelse af det økumeniske perspektiv i dåb og nadver vil modvirke denne problematiske konfessionalisme. Der er derfor brug for en dåb som i praksis understreger enheden, og en nadverfejring der viser 'eukaristisk gæstfrihed' over for kristne af andre konfessioner – både for andres og vores egen skyld.

For det andet: det *missiologiske perspektiv* er helt fraværende i rapporten. Det missiologiske perspektiv er vigtigt i forhold til dåb og nadver, da det ultimativt er i forhold til kirkens sendelse at dens natur, praksis og teologi forstås og prøves. En central økumenisk pointe er her, at dåben er den vej, der er anvist os til frelse. At være en kirke i mission er at være en åben, bekendende, sjælesørgerisk og hjælpende kirke i forkyndelsen af Kristus i ord og sakramenter. Et missiologisk perspektiv indebærer et syn på kirken som et fællesskab, der på en speciel måde er forpligtet på at vidne om evangeliet. Det udfordrer folkekirken til i sin forkyndelse af dåben at udfolde meningen og betydningen af at være døbt. Det betyder netop ikke, at folkekirkens dåb er et instrument til at 'gøre noget med nogen', men et missiologisk perspektiv hænger egentlig tæt sammen med den økumeniske impuls: Kirken som et åbent og udadvendt fællesskab i tro, håb og kærlighed og i en søgen mod en dybere sandhed. Historisk er grundmodellen for den nytestamentlige tale om dåb missionsdåben. I folkekirken er barnedåben den almindelige praksis. Men i den nuværende situation, hvor den traditionelle barnedåb mange steder mister sin selvfølgelighed, og dåbsprocenten er faldende, får andre former for dåb – fx drop in dåb, dåb af konvertitter og dåb af konfirmander – stigende betydning. Det kræver fornyet opmærksomhed på dåbens missiologiske perspektiver i menighederne.

En revideret dåbs- og nadverliturgi bør derfor fastholde og fremhæve dåbens og nadverens økumeniske og missiologiske natur. Det er den bedste måde at sikre, at folkekirken vedbliver at være en kirke, der prædiker Kristus, døber til Kristus og forvalter Kristi legeme.